

Matthias Stein

**Academiae Rostochiensis Rector, Matthias Stein/ ... Servum olim Servorum nunc
uti Dominantium Dominum Describens, Cives Academicos ... Pro Officii Ratione
Hortatur**

Rostochii: Typis Johann. Wepplingi[i], [1711?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003466214>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1711. Osterm.

~~M-1256~~ ^{124.}

04.1711
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

RECTOR,

MATTHIAS SEER/

J. U. D. Cod. P. P. O.

SERVUM olim SERVORUM

nunc uti

DOMINANTIAM
DOMINUM

DESCRIBENS,

CIVES ACADEMICOS,

QVI

SERVOS TANTO DOMINO SE DIGNOS GERANT,

PRO OFFICII RATIONE

HORTATUR

ROSTOCHII,

Typis JOHANN. WEPPLINGI, SERENISS. PRINC.

& ACAD. Typogr.

M. 1256 124

On servus solum servorum factus pro nobis fuit Christus, ut, qui servi eramus peccati iustoq; DEI iudicio Diaboli subiecti potestati, ab ea nos redimeret servitute; sed & dominantium constitutus est Dominus, ut eos, qui in nos dominabantur, dominio exueret, sibi nos soli vindicaret, ac domini sui redderet cohæredes, dominos nos effecturus atqve Reges DEO & Patri suo, *Apoc. I. 6.* Nondum excidit, reor, memoria vestra, CIVES ACAD-

DEMICI O. O. HONORATISSIMI! haud ita pridem, ut ne peccatis servire pergeretis, Vos obtestantem me Christum Dominum dominantium uti Servum servorum Vobis descripsisse. Sed ecce! quem tanquam Servum servorum adspexistis hætenus, eundem jam nunc mentis vestrae oculis, gloria maxima & honore summo coronatum, uti dominantium contemplandum sisto Dominum. Talem quippe nunc illum nobis proponit Paulus *Phil. II. 9. 10. 11.* dum, posteaquam indicaverat, quomodo is se exinaniverit, forma servi assumpta factusque fuerit obediens ad mortem usque, & quidem servilem mortem crucis; deinceps pergit: *Quapropter & DEUS illum in summam exulit sublimitatem, ac donavit illi nomen, quod est supra omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu se flectat coelestium ac terrestrium, & inferorum, omnisq; lingua confiteatur ei, quod Dominus sit Jesus Christus, ad gloriam DEI Patris.* Exaltatum esse Christum in Dominantium Dominum secundum eam naturam, secundum quam exinanitus fuerat, ut servorum esset Servus, prolixa non opus habet probatione. Quomodo enim, quæ absolute immutabilis est, Divina natura vel exinaniri poterat, vel exaltari? Per se qui Altissimus est, ad majorem extolli sublimitatem non potest. Secundum Divinam naturam Dominus dominantium est Christus per æternam à Patre generationem, sed secundum humanam naturam per unionem hypostaticam & communicationem Majestatis. Et quanquam in ipso etiam exinanitionis statu datam sibi omnem in cœlo ac in terra potestatem inseparabiliter retinuerit vereque possederit, etiamsi item Majestatis suæ quasi radios fulgere nonnunquam fecerit; plenario tamen illius usu se abdicaverat, quò servorum fieret Servus. Ea propter eum exaltavit DEUS, dato ei nomine, quod supra omne nomen est, ac dominantium fecit Dominum, victoriosa à morte resurrectione, gloriosa in cœlum ascensione, & sessione ad dextram Dei majestatica. In illa

illa initium, in hac complementum quasi positum est hujus domini. Resurgens quidem proximè Dominus factus est eorum, quorum nos dominatu premebamur. Lex, secundum phrasin Paulinam *Rom. VII. 1.* dominabatur nobis, rigorosissimum gravissimumq; exercens dominatum, exactissimam, perfectissimam ac constantissimam obedientiam quam severissimè exigendo, aut nisi ea præstetur, transgressores accusando, terrendo, maledicendo, atque exquisitissimis, non temporalibus duntaxat, sed æternis etiam pœnis eosdem subjiciendo, *Deut. XXVII. 26. Gal. III. 10.* Quandoquidem verò nemo mortalium requisitam illam Legi obedientiam præstare poterat, dum naturalis, quæ per lapsum contracta est & in omnes nos propagata, impotentia unâ cum habituali ad malum propensione, & ille Legis rigor, quo exactissima absolutissimaque postulatur obedientia, sibi mutuo adversantur, *Rom. VII. 15. --- 24. IIX. 7.* ecce! Christus dominatus est Legi, ejusque à dominatu nos liberavit, non quidem obligationem atque rigorem actionis ejus tollendo, quippe qui, Paulo *Rom. III. 31.* docente, semper manet, semperque idem est; sed maledictionem illius ac condemnationem auferendo, *Gal. III. 13.* Equidem id proximè in cruce præstitit; veruntamen, nec crucifixio nec mors illius sola id effecisset, nisi etiam resurrexisset, clarissimè id attestante Paulo *1. Cor. XV. 17. 18. 19.* *Quod si Christus non resurrexit, supervacanea est fides vestra, adhuc estis in peccatis vestris: igitur & qui obdormierunt in Christo, perierunt. Si in vitâ hac spem in Christo tantum fixam habemus, maxime miserabiles omnium hominum sumus.* Et hinc traditus quidem propter peccata nostra, sed & resuscitatus dicitur propter justificationem nostri, *Rom. IV. 24.* Adeoq; etiam resurrectione sua dominatus Legi est Christus, quæ antea in nos dominatum exercebat. Dominatur etiam in homines peccatum variisque modis suum exserit dominium. Non nunc dicam, quomodo peccatum originale ad actualia peccata nos incitat atque impellit, à quo ejus imperio ut sedulo sibi caveant Christiani, graviter omnes admonet Paulus *Rom. VI. 12. Ne regnet peccatum in mortali vestro corpore, ut obediatis illi per cupiditates ejus.* Deleo heic loquor peccati dominio, quo dicitur regnare in morte, *Rom. V. 21.* sive ad mortem, *Rom. VI. 16.* Subjicit peccatum morti mortales, nam per peccatum mors introiit in mundum & in omnes homines pervasit, quia omnes peccaverunt, *Rom. V. 12.* & stipendium peccati mors est, *Rom. VI. 23.* Et sic in omnes homines dominatum exercebat peccatum. Ast illum sustulit Christus, ut nihil nunc sit condemnabile istis, qui sunt in Christo

) (2

Jesu

Jesu *Rom. IIX. 1.* Christus namque propter justificationem nostri, quâ & iustitia Christi nobis imputatur & à propria nostra iniustitia absolvimur; resuscitatus est, *Rom. IV. 24.* unde hæc sibi opponit Apostolus: *Ubi exuberavit peccatum, ajeus, ibi magis exuberavit gratia, ut quemadmodum regnaverat peccatum in morte, sic & gratia regnaret per iustitiam ad vitam æternam, per Jesum Christum Dominum nostrum, Rom. V. 20. 21.* Illi, quæ sunt verba FLACII Gloss. super Epist. ad Rom. h. 1. sicut antea peccatum aut iniustitia regnavit, aut potius tyrannizavit perducendo homines æternâ morte: ita nunc vicissim gratiâ aut favor propitii Patris regnet servando per justificationem, perducendo homines in vitam æternam. Ista verò justificatio nostra, veluti vidimus, dependet à resurrectione Christi, qui resurgens Dominum se ostendit peccati inter nos alioquin dominantis. Sed cum dominio peccati conjungitur etiam mortis in homines dominium, siquidem consequentia sunt mors & peccatum, *Rom. V. 12.* Possunt de dominio mortis videri dicta Apostoli *Rom. V. 14. 17.* Et sanè tyrannicum prorsus est mortis in homines dominium, in omnes omninò, quotquot per carnalem generationem ab Adamo descendunt, sese extendens, etiam in eos, qui non peccaverunt, ad similitudinem prævaricationis Adami. Idque juxta sanctionem Legi Paradisiacæ annexam, *Gen. II. 17.* Verùm & ab hoc mortis dominatu nos liberavit Christus, resurrectione sua morti dominatus. Nunc enim manifestata nobis est gratia DEI per apparitionem Servatoris nostri Jesu Christi, qui mortem quidem abolevit, vitam autem in lucem produxit ac immortalitatem per Evangelium, Paulo scribente *2. Tim. 1. 10.* Equidem & nunc etiam morti obnoxios videmus sine ulla exceptione omnes: veruntamen in credentes, à peccatorum reatu liberatos DEOq; per Christum reconciliatos ea dominium non habet, quin potius illis sit transitus ad vitam, *Joh. V. 24.* liberatio à corpore mortis hujus, *Rom. VII. 24.* exoptata dissolutio, *Luc. II. 29. Phil. I. 23.* ingressus à laboribus in requiem, *Apoc. XIV. 13. Ebr. IV. 10. Ef. LVII. 2.* Sua namque resurrectione resurrectionem illorum promeritus est Christus. Nam Christus resurrexit ex mortuis, primitia eorum, qui dormierant, fuit. Postquam enim per hominem mors, etiam per hominem resurrectio mortuorum. Quemadmodum enim per Adamum omnes moriuntur, ita & per Christum omnes vivificabuntur. Unusquisq; autem in proprio ordine, primitia Christus, deinde ii, qui sunt Christi, in adventu ipsius, *1. Cor. XV. 20. 21. 22. 23.* Præterea cum dominio mortis connexus quoque erat inferni atque Diaboli dominatus, quippe cujus subjecti potestati eramus iustissimo DEI judici-

iudicio. Dicitur ille Princeps, cui potestas est aëris & spiritus agen-
 tis in filiis inobedientiæ *Eph. II. 2.* item Deus hujus seculi, excecans
 sensus incredulorum, ne illucesceret illis lumen Evangelii gloriæ Chri-
 sti, *2. Cor. IV. 4.* De quo quidem illius dominatu primario nunc non
 dicam, utut ille præsupponatur ab eo, de quo præcipue loquendum mi-
 hi est. Est autem ille in eo consistens, quod, cum peccando Legem
 DEI transgressi eramus, Filii iræ natura, æternæq; damnationis rei, Di-
 abolo in nos potestas erat, sine fine infernalibus ab eo cruciatibus affli-
 gendos. Ita non dominium, sed tyrannidem truculentissimam ab eo ex-
 spectare habebamus. Verum & ab ejus dominatu nos liberavit Christus,
 Dominus illius factus, *per mortem abolens eum, qui mortis habebat im-
 perium, hoc est Diabolum, & liberos reddens eos, quicunq; metu mortis
 per omnem vitam obnoxii erant servituti, Ebr. II, 14. 15.* Resurgens
 quippe ex mortuis ad infernum simul descendit, ibique Diabolo, per
 passionem & mortem superato, victoris ac triumphatoris instar apparuit,
 & inferis omnibus se tanquam Dominum summa pollentem Majestate
 exhibuit, coram ac ipso opere ostendendo, se illum esse, qui jam con-
 triverit caput serpentis ac dissolverit opera Diaboli. *Exspoliavit namque
 Principatus ac Potestates palam ostendit, triumphans de illis per semet ipsum,
 Col. II. 15.* Agnoscitis exinde, CIVES HONORATISSIMI! constitutum
 esse Christum Dominum dominantium, eorum videlicet, qui in nos domina-
 bantur: Legis, peccati, mortis, Diaboli & inferni. Atq; sic nunc factus est
 sermo, qui scriptus est: (nimirum *Os. XIII. 14.*) absorpta est mors in victoriam.
*Ubi tuus, mors, aculeus? Ubi tua, inferne, victoria? Aculeus autem
 mortis, peccatum: potentia vero peccati, Lex. Sed DEO gratia, qui
 dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum. 1. Cor. XV.
 54. sqv.* Ulterius quoque advertendum venit, non in hosce solum
 Christum dominium accepisse, quin &, posteaquam à morte resur-
 rexit, constitutus sit Dominus dominantium in universum omnium
 in coelo pariter atque in terrâ. Quod quidem dominium jam tum
 ipsi competeat, quando in hisce terris vivebat; ast ut servorum, quem
 nimirum in finem in hunc mundum venerat, fieret servus, ejus usu
 plenario ac exercitio incessante tunc quidem se abdicaverat: nunc
 autem, superatis gloriosa resurrectione suis, imò & nostris spirituali-
 bus hostibus, ad dextram DEI sedens Majestatem suam plenarie ac sine
 interruptione in Regno potentiae, gratiae, ac gloriæ potenter, grati-
 ose, atque gloriose exercet. Ita sane DEUS efficaciam roboris forti-
 tudinis suæ exercuit in Christo, quum suscitaret eum ex mortuis, &

*sedore fecit ad dextram suam in celestibus, supra omnem Principatum ac Potestatem, & Virtutem, & Dominium, & omne nomen, quod nominatur, non solum in seculo hoc, verum etiam in futuro. Et omnia subiecit sub pedes illius, & eum dedit caput super omnia ipsi Ecclesia, quæ est corpus illius, complementum ejus, qui omnia in omnibus adimplet; quem admodum divino ex afflatu scribit magnus ille Regni Christi assertor, Paulus, Eph. I. 20. sqv. Ita impletum in ipso est, quod vaticinatus de eo multò ante fuerat Regius ille Vates, Psalm. IIX. 7. 8. 9. Constituisi eum super opera manuum tuarum, omnia subiecisti sub pedibus ejus, oves & boves universos, insuper & pecora campi, volucres celi & pisces maris, & quæ perambulant semitas maris. Et sic, quem Servum servorum olim vidistis, CIVES! eundem nunc dominantium intuemini Dominum, Christum Salvatorem nostrum. Nunc autem, qui præcipuus scopus est scriptionis hujus, vestri iterum admonendi officii estis. Intellexistis hactenus, eripuisse Christum dominatum illis, qui in nos dominabantur. Non enim amplius, si modò in vera fide permanferimus, terrere, non condemnare nos Lex poterit, peccatum non dominabitur in nos ulterius ad mortem, & ex Diaboli inferniqve potestate erepti sumus. Gaudeamus proinde gratiasque agamus, conveniens est, Christo Domino nostro, qui ab ea servitute nos liberatos sibi rursus vindicavit. Eum in finem hodiernum celebratur in Ecclesia Christiana Festum, omni, si quod aliud, celebratione dignissimum, quippe quo Dominus gloriæ mortis mors factus est, infernalis serpentis caput contrivit, & ab hostium nostrorum nos vindicavit potestate. *Salve festa Dies*, lætissimo cum Ecclesia pectore jam nunc canamus, *toto venerabilis ævo, quæ DEUS infernum vicit, & astra tenet*. Tale spirituale gaudium eos decet, qui a Spiritu DEI reguntur. Non ignarus sum, ast quam vellem experientia id nulla doceret! haud paucos, ni fortè plurimos, hoc temporis in carnalis gaudii convertere materiam solere. Conquestus de eo jam suo tempore fuit BERNHARDUS Serm. I. de Resurrect. Dom. scribens: *Proh dolor! peccandi tempus, terminus recidendi facta est resurrectio Domini. Ex hoc nempe commensationes & ebriitates redeunt, cubilia & impudicitia repetuntur & laxantur concupiscentia frana, quasi ad hoc surrexerit Christus, & non magis propter justificationem nostram: sic honoratis, miseri! Christum, quem suscepistis. Sed nos aliter sanè decet. Liberavit nos Christus resurrectione sua a servitute Legis & peccati, redemit nos ex potestate mortis, Diaboli & inferni. Quem autem in finem? Edoceat nos id divino ex instinctu Apostolus Petrus i Epist II. 11. 16. Ita verò ille: Sic est voluntas DEI, ut benefaciendo obtru-*
*retis**

retis os hominibus stultis & ignorantibus: tanquam liberi, & non veluti
 praeextum habentes malitiae, libertatem, sed tanquam servi DEI. Nec
 minus, Christum hanc nobis conciliasse libertatem, docet Zacharias;
 Genitor Johannis Baptistae, illius Christi praecursoris, ut sine timore de
 manu inimicorum nostrorum liberati, serviremus ipsi cum sanctitate & ju-
 stitia coram ipso cunctis diebus vitae nostrae, Luc. I. 74, 75. Quo major est
 Dominus, eo accuratior ipsi debetur obedientia. Sed Christum nostis
 Dominum constitutum dominantium omnium, coelestium, terrestrium
 ac infernorum, Dominum supremum: Ejus igitur dominio totos nos
 subijciamus totosque, ut tanto Domino dignos nos geramus servos. San-
 ctus est Dominus noster: ideoque & servos nos ei exhibeamus sanctos,
 Levit. XI. 44. IX. 2. Sicuti is, qui vos vocavit sanctus est, ipsi quoque, sancti
 in omni conversatione reddamini, a Petro admonemur 1. Epist. I. 15. Et
 quoniam in hac vita, ubi peccatum inhabitans nos impedit, Rom VII.
 14. sequi ad debitam sanctitatis perfectionem pervenire non possimus;
 nihilo tamen minus, si Domino nostro dignos nos servos gerere volumus,
 annitendum nobis est, ut continuo sanctimoniae exercitio per Spiritus S.
 gratiam saltem inchoatam obtineamus atque comparativam perfectionem.
 Ejus nos admonet ipse Dominus noster Jesus Christus Matth. V. 48. Es-
 stote perfecti, quemadmodum Pater vester, qui in caelestibus, perfectus est. Quod
 si per omnem vitam nostram acturi sumus, certi poterimus esse, nos
 cum, ad quem a Domino nostro Christo est potestate illorum, qui ante
 in nos dominabantur, erepti sumus, finem consecuturos esse, indicatum
 à Paulo Rom. VI. 22. Nunc vero liberati à peccato, servi autem facti DEO,
 habetis fructum vestrum in sanctimoniam, finem autem vitam aeternam.
 Ibi semper cum Domino erimus, 1. Thess. IV. 17. Talis namque est,
 quam Christo debemus, servitus, quae filiationem jusque hereditatis sibi
 habet conjunctam. Quapropter non deterreant nos, quas forte in hac
 servitute pati habemus, afflictiones. Passus namque est ipse Dominus
 noster, servorum Servus factus, ut constitueretur dominantium Domi-
 nus. Quod si igitur simul cum eo patimur, unà cum eo glorificabi-
 mur. Reputo non esse pares afflictiones praesentis temporis, ad futuram
 gloriam, quae revelabitur erga nos, scribit Paulus Rom. IIX. 17 18. Et
 iterum 2. Tim. II. 11. 12. Si commortui sumus, etiam convivemus: si suf-
 ferimus, & conregnabimus. Caveamus modò, ne vitae improbitate Do-
 mino nostro indignos nos servos geramus, in eorum, quorum à nobis abs-
 tulit dominatum, servitutem nos iterum peccando praecipitemus, propria
 adeò culpa Regno, quod prae paratum nobis ab aeterno est, nosmet priva-
 tes.

tes. Qvod ne eveniat, agite, OPTIMI CIVES! unanimiter ad
ipsum illum Dominum nostrum, ceu probos servos decet, supplices nos
convertamus omnes, adoraturi eum:

*Vita Sanctorum, Decus Angelorum,
Vita cunctorum pariter piorum,
CHRISTE, qui mortis moriens ministrum
exsuperasti,*

*Tu tuo letos famulos tropaeo
Nunc in his serva placidus diebus,
In quibus sanctum celebratur omnem
Pascha per orbem,
Pascha, quo Victor rediens ab imo,
Atque cum multis aliis resurgens
Ipse susceptam super alta carnem*

*Astra levasti.
Nunc in excelsis DOMINUS refulgens,
Et supra caelos DEUS elevatus,
Inde venturus, homo judicatus,
Denuo iudex.*

*Corda Tu sursum modo nostra tolle,
Quo Patri dexter resides in alto,
Ne resurgentes facias in ima
precipitari.*

*Hoc Pater Tecum, hoc idem Sacratum
Praestet amborum, pie CHRISTE, Flatus,
Cum quibus regnas DEUS unus omni
jugiter avo.*

De cetero, quia nunc ultima, ut confido, vice in hoc meo Regimine
Academico publicè hæc ad Vos verba facio, CIVES HONORATISSIMI!
dimitto Vos voto Johanneo Apoc. I. 4. 5. 6. Gratia vobis & pax ab eo, quæ
est, & qui erat, & qui venturus est, & à septem Spiritibus, qui in con-
spectu throni ejus sunt: Et à Jesu Christo, qui est testis fidelis, primogenitus
mortuorum, & Princeps Regum terra, qui dilexit nos & lavit nos à pec-
catis nostris per sanguinem ipsius: Et fecit nos Reges & Sacerdotes DEO
& Patri suo: ipsi gloria & imperium in secula seculorum,

Amen.

P. P. Sub Sigillo Academ.
Fer: i. Pasch. Anno MDCCXI.

rectis os hominibus stultis & ignorantibus: tanquam liberi, &
 pretextum habentes malitia, libertatem, sed tanquam servi
 minus, Christum hanc nobis conciliasse libertatem, docet
 Genitor Johannis Baptistæ, illius Christi præcursoris, ut
 manu inimicorum nostrorum liberati, serviremus ipsi cum sancti-
 stia coram ipso cunctis diebus vite nostre, Luc. I. 74, 75. Quia
 Dominus, eo accuratior ipsi debetur obedientia. Sed Christus
 Dominum constitutum dominantium omnium, coelestium,
 ac inferorum, Dominum supremum: Ejus igitur dominio
 subjiciamus totosque, ut tanto Domino dignos nos geramus.
 Deus est Dominus noster: ideoque & servos nos ei exhibeamus.
 Levit. XI. 44. IX. 2. Sicuti is, qui vos vocavit sanctus est, ipse
 in omni conversatione reddamini, a Petro admonemur 1. Epistola
 quoniam in hac vita, ubi peccatum inhabitans nos impedit
 14. sequi ad debitam sanctitatis perfectionem pervenire non
 nihilo tamen minus, si Domino nostro dignos nos servos gere-
 annitendum nobis est, ut continuo sanctimonie exercitio per
 gratiam saltem inchoatam obtineamus atque comparativam per
 Ejus nos admonet ipse Dominus noster Jesus Christus Matth.
 stote perfecti, quemadmodum Pater vester, qui in caelestis, perfectus
 si per omnem vitam nostram acturi sumus, certi poterimus
 eum, ad quem a Domino nostro Christo est potestate illorum
 in nos dominabantur, crepti sumus, finem consecuturos esse
 à Paulo Rom. VI. 22. Nunc vero liberati à peccato, servi autem
 habetis fructum vestrum in sanctimoniam, finem autem vite
 Ibi semper cum Domino erimus, 1. Thess. IV. 17. Talis namque
 quam Christo debemus, servitus, quæ filiationem jusque hære-
 habet conjunctam. Quapropter non deterreant nos, quas
 servitute pati habemus, afflictiones. Passus namque est ipse
 noster, servorum Servus factus, ut constitueretur dominantium
 nus. Quod si igitur simul cum eo patimur, unà cum eo
 mur. Reputo non esse pares afflictiones presentis temporis, à
 gloriam, quæ revelabitur erga nos, scribit Paulus Rom. IIX.
 iterum 2. Tim. II. 11. 12. Si commortui sumus, etiam con-
 ferimus, & coregnabimus. Caveamus modò, ne vite impro-
 mino nostro indignos nos servos geramus, in eorum, quorum
 tulit dominatum, servitutem nos iterum peccando præcipitemus
 adeo culpa Regno, quod præparatum nobis ab æterno est, nos

